

L'espectacle, que es presenta al Mercat de les Flors, treballa el moviment i la creació d'espais

Àngels Margarit renova la seva proposta coreogràfica amb 'Tèrbola'

Gemma Andreu
BARCELONA

La ballarina i coreògrafa Àngels Margarit presenta 'Tèrbola', un espectacle de dansa basat en el moviment, que es veurà al Mercat de les Flors, a partir del 21 de juliol, en el marc del Grec.

Àngels Margarit: ballarina, coreògrafa i directora de la companyia Mudances

La carrera d'Àngels Margarit, explica ella mateixa, ha passat per tres etapes molt diferenciades: la primera es va caracteritzar per la importància que li donava a l'ofici i a la personalitat del ballari. A la segona, Margarit va treballar molt el sentiment i el moviment sensual dels cos femení. Amb *Tèrbola* ha trencat aquests registres fent un espectacle molt més físic, actiu i gens intimista "que menja espai". Un espectacle abstracte "que costa d'explicar", que posa molt èmfasi en el treball de grup.

Tèrbola parteix d'unes premisses molt bàsiques: perquè alguna cosa sigui tèrbola s'ha de moure. Amb el moviment la ballarina presenta diferents

atmosferes que representen situacions independents on "passen coses, però el que passa no té història, les coses són la història". Són situacions que simulen el moviment de l'aigua i de l'aire; escenes d'espais petits, tan minúsculs que els ballarins s'amunteguen.

Per crear diferents ambients, Àngels Margarit ha comptat amb la col·laboració de l'escenògraf Llorenç Corbella, que ha jugat amb efectes de llum. El vestuari, d'Antònia Marquès, té un paper plàstic que harmonitza les escenes independents amb el color.

El músic Joan Saura ha compost tota la música de *Tèrbola*. A la primera part de l'espectacle Saura interpreta un quartet per a corda, i a la

segona, les peces són per a *sampler*. La col·laboració entre la ballarina i Saura va començar l'any 1988 amb *Kolbebasar*. El treball conjunt durant anys ha fet que, segons Margarit, hagin "evolucionat paral·lelament". A *Tèrbola*, la creació musical de Saura manté un diàleg amb la coreografia i és una peça fonamental al voltant del qual s'estructura tot el muntatge.

Nous membres a l'equip

Àngels Margarit és la directora de la companyia Mudances, que també treballa a *Tèrbola*. Aquesta companyia es va crear l'any 1985, quan Margarit i quatre ballarines més van representar l'espectacle que porta el mateix nom.

Tèrbola ha estat creada per a un equip de sis ballarins, tres homes i quatre dones, alguns dels quals s'han incorporat a Mudances recentment. La presència de cossos masculins a l'equip fa que la coreografia sigui menys sensual i tingui "més punxes i menys meandres".

Els nous membres de la companyia són: Joan Palau, que forma part de Mudances des de l'any 92; Sílvia Sant Funk, Ferran Carvajal, aquest últim és un actor que per primera vegada fa dansa, i, finalment, Eneko Alcaraz, Nerea Egurrola i Asunción Noales, que formen part de l'última promoció de l'Institut del Teatre, on van fer un taller de repertori que va partir la ballarina.

Els Deep Purple actuaran a Barcelona el dia 22 de setembre

Redacció
BARCELONA

El grup Deep Purple actuarà a Barcelona el proper 22 de setembre al Pavelló Vall d'Hebron. El grup, que va actuar al Doctor Music 98, farà una gira per Espanya per presentar el seu últim disc, *Abandon*.

Ana Belén i Miguel Ríos faran un segon concert a Peralada

Redacció
BARCELONA

El Festival de Peralada ha decidit oferir un segon concert d'Ana Belén i Miguel Ríos el divendres 21 d'agost a les 22.00 h, ja que s'havien exhaurit les entrades del concert del 22 d'agost. Ana Belén i Miguel Ríos interpretaran cançons de Kurt Weill acompanyats per l'orquestra Ciudad de Granada dirigida per Josep Pons. Les entrades es posaran a la venda a partir del 22 de juliol.

La companyia Tomàs Aragay canvia les dates de 'By Natural Piety'

Redacció
BARCELONA

By Natural Piety, de la companyia de Tomàs Aragay, ha hagut d'ajornar les funcions previstes per avui i demà per raons tècniques, tot i que ahir es va fer la presentació. Aquestes actuacions es faran dimarts i dimecres que ve. Les entrades adquirides amb antelació seran vàlides per a qualsevol dels tres dies de representació.

TEATRE

'Leonci i Lena'

Com una pantalla

Joaquim Noguero

'Leonci i Lena', de Georg Büchner.
Traducció: Carme Serrallonga. Adaptació i direcció: Sven-Eric Bechtolf. Intèrprets: Quim Dalmau, Marcia Cisteró, Ariadna Planas, Jordi Rico, Olga Colomer, Fina Rius, Kiko Vadillo, Albert Triola, Carles Cruces, Pep Jové. Teatre Joventut.

Escrita fa poc més d'un segle i mig, el 1836, *Leonci i Lena* és una obra d'una contemporaneïtat absoluta, no solament per la seva crítica al poder i la visió cínica i desencisada dels seus representants, sinó també pel to de marcats contrastos, entre la ingenuïtat del conte de fades (una disfressa) i la farsa que un embolcall tan innocent com aquest busca subratllar amb els resultats més agres possibles. Sota la llum de

l'obra, els anhels dels personatges hi queden estafets com simples jocs d'una inutilitat *sobirana*.

Fa anys, el Lliure va suavitzar la impressió general de l'obra de Büchner a favor de la seva primera aparença amable, remarcada també en l'escenografia de gespa (verda, paradisiaca), com un recurs que, optant per fer el mínim de soroll en el filtre afegit del muntatge, permetia subratllar la remor de fons que bullia sota cada una de les escenes. El Lliure optava, així, per la ironia, que consisteix a fer o dir el contrari del que es vol dir. I Büchner, no cal dir-ho, s'espavilava sol.

Ara, en canvi, Bechtolf ha escollit l'opció contrària: no pas apartar-se per deixar passar el text, sinó empenyar-lo perquè piqui més fort. I el resultat és una dramaturgia que omple i il·lustra cada frase dels personatges, fins al punt -entenc- d'arribar a distreure'ns del que diuen. Continuo demanant, com he fet altres cops, si hi influeix el fet que el director alemany no entenia res del que deien els actors catalans i havia d'estar per altres coses. Però que, quan el text ja fa la conya que ha de fer cap als artificis cortesans, es *decori* la corpulència de Pep Jové amb recursos de fira com aquella maleteta de per riure o un barret de joguina, dis-

treu del que realment importa. N'hi ha moltes, massa, de floritures decorant els diàlegs. I llavors no es pot acusar els actors que s'hi arrepengin, perquè el públic bé ho riu. Ara: la percepció de l'obra, inevitablement, canvia. I tot plegat sona més fort, certament, però ofega el so d'aquella mar de fons que deia abans, i personatges centrals com el de Leonci queden deixatats davant secundaris que els passen la mà per la cara. Per les bondats de l'actor? Segurament, però també per opcions de direcció tan interessants com discutibles. Tan interessants i discutibles com el fet d'haver omplert de sorra l'escenari (metàfora eficaç de la pols i la idea de la mort que domina l'obra, però terriblement molesta per a les vies respiratòries dels actors) o tenir més de mitja hora tirada a terra innecessàriament l'actriu que interpeta Lena. Al festival de Sitges, Bechtolf va declarar que era millor ser arquitecte que peó: la seva direcció és la d'un lector intel·ligent de l'obra, que sap descobrir els nuclis de sentit del text per construir-hi damunt el muntatge, i aquest és un treball certament d'arquitecte; però el que destina als peons, per interessant que els pugui haver estat, fa entendre per què va preferir canviar la jerarquia.